

Kar čedna je številka: 100!

21. marca letos je Mešani pevski zbor Zveze društev upokojencev občine Ljubljana Moste-Polje v svojem devetletnem obstoju izvedel svoj stoti pevski nastop.

To se je zgodilo v Domu starejših občanov na Bokalcah. Spet so se nasmehnilo obrazi poslušalcev – oskrbovancev tega Doma; kot že neštetokrat, ne samo tu, ampak v vseh enakih domovih v Ljubljani in širom Slovenije, kjer smo nastopili z izvajanjem naših pesmi.

Povsod so nas sprejeli z navdušenjem, saj smo jim prinesli prijetno razvedrilo in spremembo v njihovo sicer dokaj enolično življenje.

Ob slovesu so nas povsod spremljale besede: »Pridite še in čimprej!« Marsikje so nam dali v spomin na srečanje prirska spominska darila, seveda vsa izdelana z njihovimi lastnimi rokami. Vse to hranimo v vitrinah na naši Zvezi DU občine Lj. Moste-Polje.

Po vsakem takem nastopu se počutimo še močnejše in bogatejše v srcu, saj občutimo, kako uspešno opravljamo veliko humano poslanstvo s tem, da prinašamo v sredino teh naših starejših občanov, katerih soletniki smo tudi mi, občutek pomladitve, saj jim zapojemo tudi pesmi, katere so, kakor mi, tudi oni peli v mladih letih!

Ne mislim pisati sedaj še o naših nastopih na Revijah pevskih zborov občine Lj. Moste-Polje, ali o naši soudcležbi na republiških pevskih zborih pevcev – upokojencev in pa na Taborih vseh slovenskih pevskih zborov, vsako leto v Šentvidu pri Stični. O tem in še o marsičem, o življenju v našem moščanskem, oziroma občinskem pevskem zboru upokojencev, bomo pa zapisali prihodnje leto, ko bomo januarja 1990 praznovali 10-letnico obstoja našega pevskega zbora.

Do takrat in še naprej pa naj nas prijetno in uspešno vodi naša mlada, simpatična zborovodkinja tov. Nataša Carnelutti.

Ce se nam pa kakšna prijateljica zborovskega petja, predvsem prijatelj (moških glasov pogrešamo!) želi priključiti, boste vsi dobrodošli septembra meseca, ko začnemo z novo sezono in z novim pevskim programom! To si zapomnite!

CIRIL TRAVEN

Odkar živi naš človek na teh slovenskih tleh, je rad prepeval. Pesem ga je spremljala od rojstva do smrti, od materine uspavanke do tiste, ki so mu jo prijatelji zapeli ob grobu. S pesmijo je znal izraziti vsa svoja doživljanja in notranja občutja. Tako je bilo vselej in bo.

Ko je druga svetovna vojna pahnila naše ljudstvo v najhujše, a tudi najponosnejše dni, je izpovedal naš človek svoj upor proti mučenju tudi s pesmijo. Z njo je pozival k uporu in orožju, spodbujal in bodril v najhujših preizkušnjah, vriskal ob zmagah in jokal ob grobovih padlih tovarišev. To je bila pesem boja in upora. Bila je preprosta, vendar izbrana in globoko doživljiva. Šla je od vasi do vasi, od ust do ust, kakor bi jo veter nosil in trostil za pogum in vero v zmago. Taka je bila borbeno in udarna, partizanska in revolucionarna pesem.

V takem ozračju se je porodila zamisel, da bi iz borcev-invalidov ustanovili pevski zbor. Pot od zamisli do realizacije ni bila lahka, vendar so spomladaj 1944 zbrali nekaj invalidov, zborovodjo in pričeli z vajami. Borcev-invalidov, ki bi že prej prepevali v kakšnem zboru, ni bilo, vendar so pevci pridno vadili in prvič nastopili 27. aprila 1944 na proslavi tretje oblednice OF. Tako se je rodil Invalidski partizanski zbor. Od tega trenutka dalje je ta zbor delal, se učil in nastopal, skratka, živel. Kaj takega ni imela niti ena zasebna redna vojska, niti kako drugo odprniško gibanje med drugo svetovno vojno. V tem obdobju je pustil za seboj globoko in neizbrisno sled. Zato, ker je bila to bojna partizanska enota, ki je z borbeno pesmijo bojevala svoj boj, enota, kakršne dotlej še ni bilo in nikoli in nikjer. Do konca vojne je ta zbor živel in pel kratak čas, ustvaril pa je toliko, da je ostal pomemben član našega narodnoosvobodilnega boja, ki ga zgodovina ne bo mogla prezreti.

Partizanski invalidski pevski zbor je svoje ime nosil do konca leta 1971, ko se je preimenoval v Partizanski pevski

zbor, kakor ga poznamo še danes. Tudi po vojni so pevci nadaljevali z revolucionarno in delavsko pesmijo. Tako je z leti nastal močan pevski zbor, sedaj seveda z novim poslanstvom, obnavljati naše boje, revolucionarne pesmi in pesmi drugih narodov, ki se bojujejo za svobodo ter jih prenašati na mlade rodove kot dragoceno vrednoto NOB. Vse ta čas je imel zbor številne nastope po Sloveniji, v vseh drugih republikah in pokrajinah ter v tujini, kjer si je kot predstavnik borcev za mir pridobil številne prijatelje. S pesmijo so navduševali poslušalce v Avstriji, Bolgariji, Češko-slovaški, Gruziji, Italiji, Madžarski, NDR, Nizozemski, Norveški, Poljski in Romuniji. Zbor je sodeloval tudi pri

mnogih filmih in TV oddajah, posnel 18 gramofonskih plošč in več kaset partizanskih in revolucionarnih pesmi. Za svoje delovanje je dobil številna odlikovanja in priznanja, med katerimi sta najdragocenejši Prešernova nagrada in nagrada AVNOJ leta 1978.

Borbena partizanska in revolucionarna pesem tako živi in bo živela. Rojena med bojem in v najhujših preizkušnjah našega ljudstva, mora živeti naprej, tudi v današnjem razrahljanem svetu, ki je svetovni mir vsak dan znova v nevarnosti in ko je naša svoboda največja dragocenost, ki jo imamo in ki se je moramo sleherni dan znova zavedati. Zato je ta naša pesem tako dragocena nam in mladim rodovom, ki mu jo predajamo kot dediščino največje rodoljubnosti in ljubezni do svobode. Ta naša pesem je in bo vedno ostala luč našega današnjega in jutrišnjega dne.

MILAN ZALETEL

Program za april in maj 1989

18. april ob 20. uri
Koncert jazz in zabavne glasbe glasbenega studia Nade Zgur

19. april ob 13. uri
Koncert Jerce Mrzel, zaključena predstava za osnovne šole

19. april ob 17. uri
Občinsko srečanje otroških in mladinskih pevskih zborov

20. april ob 17. uri
Občinsko srečanje otroških in mladinskih pevskih zborov

21. april ob 19.30
Ivan Cankar: Lepa Vida, gostovanje Stalnega slovenskega gledališča iz Trsta

22. april ob 16. uri
Sobotno popoldne za otroke: Biked Ferdinand, lutkovna igrlica, gostuje LG Ljubljana

24. april ob 18. uri
V počastitev občinskega praznika – koncert Papirniškega pihalnega orkestra Vevče pred KD Španski borci

24. april ob 19. uri
V počastitev občinskega praznika – otvoritev razstave naših likovnih ustvarjalcev in likovnikov pobratenih občin Bileče in Plužine. Razstava bo v Jelovškovem likovnem salonu.

6. maj ob 16. uri
Sobotno popoldne za otroke: Sinje modri Peter, gostuje lutkovna skupina OŠ Brezovica

7. maj ob 20. uri
Koncert moškega pevskega zbora MANNAN KOOR SIND JOSEPH 1924 iz Landgraafa, Nizozemska

8. maj ob 18. uri
Otvoritev razstave Kozjansko, Jelovškovo likovni salon

9. maj ob 19.30
Gostovanje glasbenega in folklornega ansambla LAMATI GENERATION iz Rrahm University iz Prova, ZDA.

Vesti iz kulture!

● V galeriji Altos de Grmionto v Buenos Airesu je na ogled razstava grafik stiriinajstih jugoslovanskih slikarjev in grafikov, med njimi je tudi šest Slovencev.

Razstavo sta pripravila jugoslovanska ambasada v Argentini in ljubljanski mednarodni grafični center.

S svojimi deli sodelujejo naslednji jugoslovanski likovniki: Boris Jesih, Janez Boljka, Lojze Logar, Jože Spalca, Klavdij Tutta, Boris Zaplatil, Anka Burič, Jakov Djuričič, Husni Hrasniqui, Slobodan Nedeljković, Dušan Perčinkov, Agim Salihu, Milica Vučković in Safet Zec.

● V začetku aprila je zasebna celovška založba Alekto izdala pesniško zbirko koroškega Slovencev Andreja Kokota »Die Dornenblüte« (Bodoči cvet) v nemškem jeziku. Zbirka vsebuje številne Kokotove pesmi, prevedene v nemški jezik. Pesmi je prepisal in glavni avtor sam.

● 8. februarja letos je minilo 40 let,

● V SPOMIN

Posloveli smo se od umrlih članov ZB NOV

Iz ZDRUŽENJA ZB NOV ZADVOR
– Antonija Trtnik, Berčičeva 2,
– Cirila Petrica, Litijska c. 254.

Iz ZDRUŽENJA ZZB NOV DOLSKO
– Ivan Sasso, Vinje 26.

Iz ZDRUŽENJA ZB NOV KODELJEVO
– Josip Vdovč, Dom Tabor, Ljubljana
– Antonija Dolinšek, Jana Husa 62, Ljubljana.

Iz ZDRUŽENJA ZB NOV POLJE – SLAPE – STUĐENEČ
– Ivanka Leban, Polje.

Iz ZDRUŽENJA ZB NOV JANČE – PREŽGANJE
– Vinko Levičnik, Sp. Besnica 5.

Iz ZDRUŽENJA ZB NOV ZELENJA JAMA
– Miro Trčič, Pohlinova 34, Ljubljana.

Zelim vam, da čim več teh vrednot z razumevanjem osvajate in osvobodite. Solško in kolektarstvo leto bomo lažje in lepše zaključili z zavestjo in prepričanjem, da smo noveletnim razmišljanjem o sreči dodali še novo kvaliteto in vsebino. Saj se spomnite, kakšno je bilo naše razpredanje o sreči? Da, sreča. Od nekdanjega človeka išče in sanja. Za lastno srečo in srečo drugih lahko mnogo naredimo sami. Ne iščite je v imetju, ugledu, pomembnosti, lepoti. Nostite jo v sebi. Le negujte in razvijajte jo.

Dovolite, da si pri tem medsebojno pomagamo. Zaupajmo in verjemimo si. Vaša ravnateljica Marija Pečnik

● Šolsko glasilo NOVINAR

Tudi učenci OŠ Leopolda Mačka-Boruta so izdali prvo letošnje številko svojega glasila Novinar. Glasilo so uredili člani novinarskega krožka in ga natisnili v ciklostilni tehniki. Ob izidu so napisali: »Kljub vse težim pogojem vztrajamo in izdajamo glasilo kot vsa leta do sedaj. Skromnejši tisk in likovno izvedbo pa smo skušali nadomestiti z vsebinsko zanimivejšimi zgodbami o našem delu in življenju.«

V Podgradu se imamo lepo

Kot je razvidno iz fotografije, je bilo ob 8. marcu zopet lepo v Kulturnem domu v Podgradu. Zbranim so v okrašen dvorani pripravili pester kulturni program moški pevski zbor, mladinci ter pionirji in cicibani.

Vse smo vneto poslušali, ko pa se je pojavil na odru in sproščeno zaigral in zapel naš doslej najmlajši ansambel pod vodstvom neutrudnega Antona Corela, smo bili vsi skupaj še bolj veseli in srečni.

Tovarišu Corelu želimo lahko samo zdravja (veselja in dobre volje ima dovolj), da bo lahko nadaljeval delo z mladimi. Pri tem pa mu tesno stoji ob strani žena Mila, ki mu pomaga vsestransko, saj imajo otroci običajno glasbene vaje v njihovi hiši.

Po dobri, praznični večerji nam je zopet do poznih nočnih ur igral in pel ansambel OBZORJE iz Bevk, ki ga bomo še povabili med nas. Tudi godci pravijo, da jim je lepo v naši družbi.

Veselje in potrebo do nastopov začuti pri nas že mlado bitje – najmlajša v »ansamblu« še ne hodi v šolo.

Zato pravimo: na svidenje na veselem in zabavnem tradicionalnem poletnem podgrajskem pikniku, pa tudi na svidenje za

delovnih akcijah za kulturni dom in napeljavo kabske televizije v Podgradu!

Mihaela Ribič

mar pa je odgovorila: »Splača se vam biti izobražen. Mislim, da bi človek moral vedno stremeti za napredkom, za osebnim razvojem, vedno bi moral poskušati priplezati čim višje. Uživate življenje!«

● Šolsko glasilo STOPINJE MLADOSTI

Učenci OŠ II. grupe odredov v Novih Fužinah so tudi izdali prvo letošnje glasilo. Tudi to glasilo je zaradi prijetne zunanje opreme že na prvi pogled privlačno, prav tak vtis pa človek ohrani tudi po pregledu njegove notranjosti. Glasilo je likovno opremil Darianj Geohelli, tehnično pa je uredila Ivica Semrl, mentorici pa sta bili Andreja Zele in Ivica Semrl. Seveda pa je glavni stvaritelj glasila 10-članski uredniški odbor. Prostor za uvodni prispevek so dali ravnateljci šole. Objavljamo ga v celoti:

DRAGI PRIJATELJI!

Razmišljam, kaj naj vam rečem ob prvi številki glasila v tem šolskem letu, ki se je že prevesilo v drugo polovico; kaj naj vam rečem spodbudnega, ohrabrujočega, lepega, kot vodilo za delo in nadaljnje uspehe na naši skupni poti do skupnega cilja; kaj naj vam rečem za to leto, v katerega smo zakorakali. Besedo s čarobno močjo, ki bi imela pravi zven in postavljala na pravo mesto vašo miselnost, vašo prepričanja, vašo prizadevanja in vašo uspešnost? Žal take besede ne poznam. Poznam pa besede in misli, o katerih večkrat razmišljam in si njihovo vrednost razlagamo in dopovedujemo – prizadevanost in vztrajnost pri delu, medsebojno razumevanje in spoštovanje, spoštovanje tudi naših različnosti, tovarištvo, odkritostnost, človečnost, ljubezen, dostojanstvo...

Iz šolskih klopi

● Šolsko glasilo MOSTOVI

V tem šolskem letu je izšla 1. številka glasila učencev OŠ Karla Destovnika-Kajuha v Štepanjskem naselju.

Polna je imenitnih prispevkov nairazličnejših vrst: Ogledali so si film Idealist, bili na obisku pri predsednici skupščine mesta Ljubljana – Nuši Kerševan, anketirali so udeležence plesnih vaj, imeli intervju z Miro Bavec o delu in uspehu krožka za izrazni ples, pisali so veliko tudi o sebi o svojih bližnjih in o svojem pogledu na svet. Mentorja glasila sta Alenka Lavrin in Tihomil Šlenc. Naslovno sta oblikovali Nina Radin in Tina Globokar iz 7. d, tipkali pa so: Gregor Hočevar, Gregor Ostojčič, Nina Radin, Sabina Štravs, Tina Globokar. Izid glasila na 30 straneh delovnega formata so omogočile delovne organizacije Papir servis, TE-TO Ljubljana in Ona-On.

Objavljamo uvodni zapis uredništva Mostov.

DRAGI (M)UČENCI IN (M)UČITELJI!

Sem dolgo (m)učil se in bal, slovo sem svoji petki dal, je glava prazna, sreče ni, sedaj si le na sneg želi.

(Oprosti mi, dragi tovariš Prešeren!) Bilo je razburjenje, napeto, ljubezni polno, z (m)učitelji natrpano proo polje. Upamo, da nas bodo kljub smrtim obsojam odbojam v prvem polletju do konca leta še pomislili. V MOSTOVIH razkrivamo in obujamo spomine na minule šolske in lepe proste dni, saj se je dogajalo

marsikaj lepega in nepozabnega. Zdaj pa se bomo za nekaj časa preselili v civilizirano življenje izven (M)UČILNIC. Sedaj pa še eno prosto po gospodu Vodniku:

Ne petic ne štiric pri meni ne bo, dovolj je učenja, naj prički pojo!

UREDNIŠTVO MOSTOV

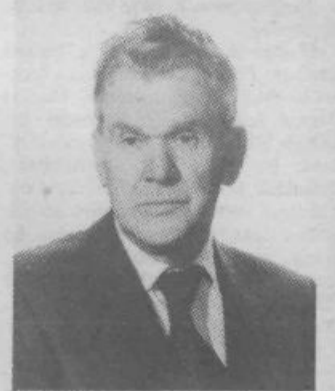
● Šolsko glasilo NAŠ ČAS

Tudi učenci osnovne šole Novo Jarše, Clevelandka 11 so v tem šolskem letu izdali prvo številko glasila NAŠ ČAS. Glasilo je zajetno in bogato ilustrirano. V njem je tudi priloga mladinske organizacije, za likovno opremo pa je poskrbel likovni krožek. Naslovno je izdelal Aleš Padavnik, likovni urednik je Božo Flajšman, mentorica pa Irena Celin.

Uredniški odbor sestavlja 14 učenk in učencev. Med drugimi prispevki sta tudi dva pogovora s skupnim naslovom ŽIVLJENJE JE PRESENET-LJIVO. To sta pogovora s pedagoginjo Jeleno Vidmar in psihologinjo Mileno Droljc. Vprašali so ju tudi: »Imate za konec kakšen osebni nasvet za osnovnošolce?« Odgovorili sta vsaka drugače.

Milena Droljc: »Moj nasvet je, da živite čimbolj pestro, zanimivo življenje in ne tako, kot ga ponavadi vi. Ko pridete iz šole, se zavolite pred televizor in tako preživite vse popoldne. Več bi se morali vključiti v kulturno dogajanje v Ljubljani. Zanimivo in ustvarjalno živite ta svoja leta!« Jelena Vid-

Ivanu Zupančiču v slovo

Pravzaprav smo ga poznali zelo, zelo malo. Kot proforski pripravnik je začel svojo vzgojno-izobraževalno pot leta 1945 v pravkar osvobojenem Mariboru. Že tam se je z vsem pedagoškim žarom navezal na doraščajočo generacijo. Vzljubil je vsakrno obliko in metodo dela z njimi, čeprav jim tega domala nihdar ni pokazal. Prej nasprotno, a pod trdo potezo obraba so mladi spoznavali njegovo pravo bit Slovenca in skupnem boju za vsesplošni hitrejši razvoj.

Vedno bolj pa ga je pritegovala tudi stroka – diplomiral je na ljubljanski univerzi iz zemljepisa, zgodovine in narodopisja – s poudarkom na razvoju civilizacije, še posebno tiste, ki je bila pomembna za Evropo.

Po letu 1960 je z nahrbtnikom na ramah prepotoval Balkan, Malo Azijo (večkrat), Libanon, Egipt... Temeljite priprave na ta popotovanja – celo študij teh jezikov – in zapiski s teh potovanj so mu izčistili poglede na dialektiko družbenih gibanj, prelomov in mirnejših obdobj vsesplošnega razcveta. Plod tega je prek tisoč strani obsegajoča študija o Mali Aziji. Kakšna škoda, da mu je omahnila roka tako rekoč ob pisanju zadnjih strani sklepne redakcije rokopisa. Tudi objavljena krajša dela in drugi rokopisi čakajo vestnega analitika, da oceni njegov prispevek k razvoju našega geopolitičnega in etnografskega zgodovinskega.

Navezanost na mlade ljudi je profesorja Ivana Zupančiča konec 60-ih let za dobro desetletje pripeljala v našo občino za ravnatelja osnovne šole Vide Pregare. Spoznanja o brez-

pravnosti podložnikov starega sveta in o duhovnem svetu le-tega, ki mu ni manjkalo magije vseh vrst, so mu morda – preobčuljivemu – prekrila obraz z zunanjo trdoto, a z njo ni mogel prekriti vzgojiteljske ljubeče skrbi tudi za mlade Moščane, Zelenojamčane. Še več. Pridružil se je pisem II., dopolnjene izdaje zbornika naše občine Iskra in plamen z uvodnim prispevkom Nastanek in razvoj severovzhodne Ljubljane, se zagrizel v končno redakcijo svojega najobsežnejšega rokopisa, skočil najbrž zato pogledat še neke dosežke arabske civilizacije in kulture v Spaniji, pa ostajal vsem bolj doma. Upokojil se je in se začel umikati v naravo. Vedno bolj se je poglobljal v rodno deželo, nosil s seboj belečnico in vanjo skrbno zapisoval nova in nova spoznanja.

Sredi lanskega leta je zvedel za svojo neozdravljivo bolezen, še obiskoval bližnji okolico Ljubljane – a 18. marca letos je v 71. letu starosti tiho umrl. Zašel je biti pokopan v najožjem krogu svojih domačin.

S smrtjo Ivana Zupančiča je odšel strokovnjak in est, razgledan in pokončen človek, preskokem s svojim velikim srcem za sočloveka, s svojim mladega, doraščajočega. Njegovo delo pa je pustilo neizbrisne sledove.

AM